

ρία». «Όλες οι ανακαλύψεις της φυσιοδιφίας έγειναν με αυτό τον τρόπο, και η βάση τους είχε έντελως υποθετικό χαρακτήρα». «Αν αυτά αληθεύουν για τις φυσικές επιστήμες, αληθεύουν ακόμα περισσότερο για τις επιστήμες του ανθρώπου, όπου ανήκει και η κοινωνιολογία. Είταν λοιπόν φυσικό ή Έπ. Έτ. Πολ. Μελ. να άρχισει τη δράση της με ένα επιστημονικό πρόγραμμα, άρκει μονάχα, αν τα πράγματα δέν δικαιώοιν τις άρχές από τις οποίες φεύγει, να έχει το θάρρος να τις αλλάξει. Αυτό όμως θα φανεί μόνο έπειτα από άρκετη εργασία. Έπειτα ένα πρόγραμμα έμποδίζει τις άπεραντόλογες συζητήσεις μεταξύ εκείνων που διαφωνούν ριζικά άναμεταξύ τους. Φαντασθείτε σένα επιστημονικό κοινωνιολογικό σύλλογο ένα ορθόδοξο μαρξιστή, ένα όπαδό της θεοκρατικής σχολής περί κράτους, και ένα όπαδό της νεοκατιανής κοινωνιολογικής σχολής! Τι έχει να γίνει! Χρόνια θα συζητούνε χωρίς να φτάσουν σε άποτέλεσμα.

Γ. ΕΡΜΩΝΥΜΟΣ

ΓΛΩΣΣΟΛΟΓΙΚΑ

Γ Ο Ν Η Σ

Υπάρχει κάλλος νεοελληνικός τύπος γιοπιολάλητος άφτος: **ο γονής, του γονή. οι γονήδες.**

Πώς γίνεται άφτος ο τύπος;

Η έξήγησή του είναι πολύ άπλή.

Γίνεται κιάφτος από άναλογικό συνεπαρμό μέγα άλλο όμοιονόημο, τό: **συγγενής.**

Είναι γνωστό πώς τα με -ής άρχαία τριτόκλιτα επίθετα γίνανε στη νέα Έλληνική με -ος λ. χ. **ψευδής — ψευδός, άκριβής — άκριβός κ. τ. λ. (Μ Ν Ε. β', και Γραμμ. Φιλήτ. § 553).**

Έτσι είπανε αντί **ο συγγενής: ο συγγενός (Προδρ. γ', 502. έκδ. Le grand Paris 1880, και λοιπόν στον πληθυντικό: οι συγγενοί (Κούσης, Περιοδ. Πλάτων τομ. ζ', σελ. 60).**

Μάφτάνε τον τύπο συμπέφτει φθογγικά ή πλυθυντική όνομαστική **γονοί: φράση: οι γονιοί και συγγενοί μου.**

Το θυληκό της άρχαίας Κοινής ή **συγγενίς, τής συγγενίδος** που τήχει κιά Πλούταρχος (Έθικ. 265 c) ο Πολυδεύκης δέν ξάίρει πώς να το βροίει (Γ', 36) όστόσο οι δασκάλοι άφορισμοί δέν μπορούνε να άναστείλουνε την κυκλοφορία μιās δημοτικής λέξης ή ένός δημοτικού τύπου.

Άφτό πέρασε και στη Βυζαντινή πρβλ. (Βελθάνδρ. 202): «οί **συγγενίδες μου γυναίκες**». Ο θηλυκός άφτός τύπος **χρησίμευε ως στήριγμα για να σταθί και ο άρχαίος άρσενικός ο συγγενής του συγγενή (Μ Ν Ε. α', 618) πληθ. οι συγγενήδες. Κιάπάνου σάφτάνε στηρίχτηκαν όσα πήραμε άπ' την καθαρέβουσα: ο έβγενής οι έβγενήδες ο άστενής οι άστενήδες κ.τ.λ.**

Έτσι λοιπόν όπως είπαν οι **συγγενοί — οι γονιοί** είπαν και οι **συγγενήδες οι γονιοί —δες — οι γονήδες**, κιάπ' άφτού ο **δ συγγενής ο γονής.**

Άφτό είναι θαρρώ.

Άτυχος και σάφτουνοϋ την έξήγησή ο κ. Χατζηδάκης.

Λέει δηλαδή (Μ Ν Ε. β', 30 και Ξανθοϋδ. Έρωτοκρ. σελίς 463 που ο κ. Χ. έξακολουθεί τις

ιδιες άφείειες), πώς ο τύπος: **ο γονής** είναι άπ' τον πληθυντικό της καθαρέβουσας: **οι γονείς.**

Άφτό πιά μήτε τριετώντης δέ θα τδλεγε. Ο κ. Χ. όστόσο το λέει (Μ Ν Ε, β' 30) και «πειθεί ξαντόν», λέει.

Η καθαρέβουσα δέ δανείζει τύπους στο λαό και μάλιστα για λέξεις που άδιάσπαστα του έρχονται άπ' την παράδοση.

Δέ θα σου πεί ποτέ ο Ρωμιός το γονί του **ο γονής μου**, γιατί άκουσε άξαφνα το δάσκαλο να λέει πληθυντικά **οι γονείς μου.** Όχι!

Ο **ιερός** (που άπάντω του στηρίζει την καθαρειανή θεωρία τον ο κ. Χ.) τύπος μιλούμερος δέν είναι και δέν μπορεί νάιναι. «Αν τον είπε μιá στιγμή κάποιος γελοίος για να έλληνίσει τάχα (πρβλ. **την έφημερίς τής Ελλάς**), άπ' άφτό κανόνας δέν μπορεί να βγει, παρ' όπως ή καθαρέβουσα πάει να χυλάσει του λαού τη γλώσσα.

Ο γλωσσολόγος ότι άκούσει ή βροί γραμμένο **πρέπει να το περάσει άπ' τής κριτικής το δοκίμι πρώτα** νότερα να το μεταχειριστεί.

Μ. ΦΙΛΗΝΤΑΣ

THOMSON

Μέτωπο θείο, κι' ως πίσω άρροχυμένα
Τάσπρα μαλλιά, των γερατειών τα χιόνια
Κι' από το φώς που τάστεψεν αιώνια,
Και μέσ' στο φώς, μαλλιά και μέτωπο ένω!

Μελισσολοί μαντεύονται τα φρένα,
Μά την καρδιά δέ γήρασαν τα χρόνια,
Κι' ώ, στη σιωπήν άνάστησαν έθρόνια
Τα δάχτυλα θεικά δασκαλεμένα!

Τάτρεμνον ως άρμοσε, δοξάρι,
Των τέσσερων χορδών σμιχτή τη χάρη,
Τόν Παρθενώνα ως νάστηνε στα μάτια!

Και στών ψυχών, που ήμέρωνε, τα πλάτια,
Σά σε λιμνών άκύμαντων την πίστρα,
Τόν ούρανό καθρέφτιζε με τάστρα...

Γ. Σ. ΔΟΥΡΑΣ

Η ΑΓΑΠΗ ΜΟΥ

Η άγάπη μου δέ μοιάζει σάν και πρώτα,
του πόθου που την έσπρωχνε ή όρμή,
ώραίας γυναίκας να ρουφήξει χνώτα,
που σπαρταράει στα χέρια το κορμί.
Κ' είταν βασίλισσά της: μιá Σαρλόττα,
μιá Καίτη και μιá Ρόζα γελαστή,
τά μάτια τους, ψυχή μου! ούράνια φώτα,
το χέλια τους ή άθάνατη ζωή.
Τώρ' άγαπώ κιά ποϋχει περάσει,
και κιά που δέν ξέρω αν θάν το βρω
στην άνοιξη, στην άνθισμένη Πλάση,
που πάντα τόνειρό μου ζωντανεύει
— τόνειρό το χαμένο από καιρό. —
Τώρα άλλο δρόμο ή άγάπη μου γυρεύει.

ΣΤΕΦ. ΜΟΡΦΗΣ